

Den unge Præst var traadt hen til Sengen og foldede Hænderne til Bøn.

Men enten det nu skyldtes Synet af den unge Pige eller den Sindsbevægelse, hvori den hellige Handling satte ham . . . eller om Grunden var den pludselige Overgang fra den friske Frostluft til den beklumrede Sygestue han kunde ikke samle en Sætning i sin Hjerne. En forunderlig Svimmelhed betog ham mere og mere, Tungen vilde ikke tale, og han følte, hvorledes den kolde Sved begyndte at prikke frem paa hans Pande.

Da kom han med ét til at mindes et lille Vers, en Aftenbøn, som hans Moder havde lært ham, da han var ganske lille. I mange Aar havde dette Vers været ude af hans Erindring. Nu steg det ned til ham som en Engel fra Himlen. Han havde en Fornemmelse, som om nogen stillede sig ved hans Side og tog ham ved Haanden. Næsten som en Fremmed hørte han sig selv tale varme, følte Ord om Naaden fra Herren, om Guds Algodhed, om Jesu Død for Menneskenes Synder. Endog Ritualets kendte Sætninger blev ligesom nye og levende i hans Mund, og idet han til sidst lagde sin Haand paa den Syges Pande for at tildele hende Syndsforladelsen, fornam han med